

38
такава степенъ, че да позори името на българина въ чужбина. Фотиновъ е подложилъ на обсъждане въ списанието си и въпроса за правописа. Защищава граматиката на Мразовича, отхвърля членоветѣ, иска запазване на старитѣ форми и връзкитѣ съ стария книжовенъ езикъ.

„Любословие“ излиза на черковно-славянски, — Фотиновъ спазва и правописа, който защитава.

Освенъ съ езикъ и правописане, „Любословие“ се занимава съ още единъ голѣмъ въпросъ на 40-тѣ години: българското народно училище. Агитира да се основатъ въ по-голѣмитѣ населени пунктове народни и специални училища, които да подготвятъ младежи за всички отрасли на българския общественъ, културенъ животъ и стопанство. За напредъка на културата въ българско било необходимо създаването на единъ просвѣтенъ центъръ.

Политическо-обществениятъ отдѣлъ е твърде слабо застъпенъ. Отъ време на време се появява по нѣкое съобщение съ политически или информационенъ характеръ. Сравнително малко е писано и по църковния въпросъ. Нападки противъ гръцкото духовенство се избѣгватъ, за което често Фотиновъ е билъ упрѣкванъ отъ младата българска интелигенция¹⁾. Справедливостта, обаче, изисква, Фотиновъ да бѣде оправданъ. Списанието е било цензурирано отъ гръцката патриаршия, ²⁾ и той, естествено, не е могълъ да рискува изданието си, само за да задоволи исканията на нѣкои буйни националисти.

„Любословие“ повдига и въпроса за народността. Това явление, разбира се, не е случайно. Този въпросъ е билъ сложенъ на разискване въ първата половина на XIX вѣкъ въ Европа. И всички български писатели отъ тази епоха, бѣха повлияни, като Фотинова, отъ теорията на Мацини за народността: „Народъ образуватъ такава група отъ хора, които говорятъ единъ езикъ, иматъ едни и сѣщи обичаи и права и населяватъ едно опредѣлено мѣсто“. Въ твърде мъглива форма, доста неясно, „Любословие“ защитава схващането за народността на италианския писател отъ възразждането.

„Любословие“ е, както казахме, едно общопоучително списание, съ разнообразно популярно четиво. То съ право

¹⁾ Ив. Добровски, редакторъ на сп. „Мирозрение“, въ единъ разговоръ казалъ на г. С. С. Бобчевъ, че той, както и нѣкои други труженици за народното ни издигане, „ги било ядъ зарадъ сдържаността на Фотинова и гдето той не отварялъ съ единъ по-остъръ языкъ борбата противъ гръцкото духовенство. Нѣкои отдавали това на неговото гръцко възпитание, на едно ангажирване въ предисловието му къмъ една гръцка граматика, писана и издадена отъ него“. (Прегледъ на Българския печатъ, стр. 57 и 58).

²⁾ Шишмановъ: К. Фотиновъ Сб. Н. Ум. Н. К. XI, 1894, стр. 665.